

Arrest

nr. 109 553 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2008 is verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfskaart geldig tot 26 april 2009 op grond van het verblijf en de tewerkstelling van haar echtgenoot.

Op 4 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als ascendent, met name in functie van haar zoon. Zij is in het bezit gesteld van een E-kaart op 2 februari 2010.

Op 25 juni 2012 is verzoekster uitgenodigd tot het verstrekken van inlichtingen betreffende haar huidige activiteiten en situatie. De instructies daartoe zijn aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 november 2012.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: E., H. I.,

Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: 21.05.1951, Geboorteplaats: Varna, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als ascendant (in functie van Y. Y.-RR (...)) en verkreeg de inschrijving (d.m.v. afgifte van een bijlage 8) op 6/1/2010. Zij bewam een E-kaart op 02/02/2010.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene sinds 2/5/2010 geen gezinscel meer vormt met haar zoon in wiens functie zij de inschrijving als ascendant bewam.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW, en dus niet langer ten laste valt van haar zoon. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Zij kan niet langer erkend worden als ascendant gezien zij niet langer voldoet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis §2 4° van de wet van 15.12.1980.

E., H. I. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier en het voorgelegde OCMW attest dd.28/11/2012 dat zij een volledig leefloon geniet als alleenstaand persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 25/06/2012 (betekend op 22/11/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Het voorgelegde medisch verslag van het wijkgezondheidscentrum Rabot dateert reeds van 20/06/2011. Onder de rubriek 'huidig probleem' zijn geen bemerkingsen geformuleerd. Uit niets blijkt aldus dat mevrouw momenteel medisch niet in staat zou zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat. Het feit dat mevrouw na een ganse periode van verblijf in ons land pas is ingeschreven voor het volgen van een alfabetiseringscursus Nederlands als tweede taal op het laagste niveau richtgraad 1.1 getuigt evenmin van een doorgedreven integratie of band met ons land.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, 42bis en 42quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“1.

Verzoekster zou volgens verweerder niet langer meer kunnen erkend worden als ascendant.

Volgens verweerder kan zij evenmin het recht op verblijf behouden in eigen hoofde nu zij geen economische activiteit in België uitoefent.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster ingevolge ernstige medische redenen arbeidsongeschikt is. In 2010 vond bij haar een operatieve ingreep plaats waarbij een dubbele bypass en pacemaker werd geplaatst. Verzoekster staat, ingevolge haar cardiale problemen, in België nog steeds onder strikte medische opvolging (cf. medisch attest Dr. D. R. H. dd. 19.03.2013, cf. stuk 2).

Dat verzoekster derhalve wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 42bis§2,1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) kon worden betekend.

2.

Dat verder verzoekster vaststelt dat zij reeds sedert 14 oktober 2008 te Gent verblijft en er sedert deze datum is ingeschreven in het vreemdelingenregister vooreerst als echtgenote van een Unieburger, vanaf 2.02.2010 als ascendant van een Unieburger (cf. stukken 3 en 4).

Dat derhalve op 19 maart 2013, meer dan vier jaar later, geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.12.2012 (bijlage 21) kon worden betekend.

Dat immers overeenkomstig art. 42 quinquies Vw. in hoofde van verzoekster na een ononderbroken verblijf van drie jaar in België sprake is van een duurzaam recht op verblijf:

Art. 42quinquies Vw. stelt immers het volgende:

"§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk".

Dat derhalve verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van verzoeksters (vroeger) verblijf in België, met name haar vroeger verblijf in België vooreerst als echtgenote van een Unieburger en vervolgens onmiddellijk na haar echtscheiding als ascendant van een Unieburger.

Dat verweerder geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster."

Dat verweerder geenszins enkel en alleen kon rekening houden met haar verblijf als ascendant in België maar tevens gehouden was rekening te houden met haar voorafgaandelijk verblijf als echtgenote in België (haar huwelijk werd door een echtscheiding beëindigd).

Dat, gelet op haar ononderbroken verblijf van meer dan drie jaar als familielid van de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie, zij geenszins meer een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend."

3.2 Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin aangehaald wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een

manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 42ter van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:
(...)”*

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kan de gemachtigde van de staatssecretaris controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoekster heeft een aanvraag tot het bekomen van een inschrijving als ascendent ingediend op 6 januari 2010. Dit wordt niet betwist. Verweerder stelt na onderzoek vast dat zij geen gezinscel meer vormt met haar zoon ten aanzien van wie zij de inschrijving als ascendent heeft verkregen. Dit wordt evenmin betwist door verzoekster.

Vervolgens stelt verweerder na onderzoek vast dat zij evenmin haar recht op verblijf kan behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Zij voldoet bijgevolg niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 4

ledere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekster betoogt dat verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht, alvorens een beslissing te nemen. Zij meent dat zij haar verblijfsrecht behoudt met toepassing van artikel 42bis, 2, 1° van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt: “Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;”

Zij wijst op haar arbeidsongeschiktheid om medische redenen en staaft dit met een in bijlage gevoegd medisch attest.

Verweerder heeft na onderzoek vastgesteld dat verzoekster geen gezinscel meer vormt met haar zoon en heeft na controle van de gegevensbank van de RSZ vastgesteld dat zij geen economische activiteit uitoefent. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Uit de stukken van het dossier blijkt vervolgens dat verweerder op 25 juni 2012 instructies heeft verstuurd aan de burgemeester van de stad Gent om verzoekster uit te nodigen en te vragen welke activiteiten zij heden heeft en bewijzen voor te leggen van eventuele humanitaire elementen, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. Deze instructie is aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 november 2012. Verzoekster had de mogelijkheid om binnen de maand na kennisname van de brief alle nodige bewijsstukken voor te leggen. De Raad stelt vast dat verzoekster van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt aangezien zij op 28 november 2012 de volgende documenten heeft overgemaakt: een bewijs van inschrijving Nederlandse les op 30 augustus 2012, niveau RG 1.1; een rapport van het wijkgezondheidscentrum Rabot van 20 juni 2011 en een attest leefloon van het OCMW. Verzoeksters kritiek als zou verweerder geen voorafgaandelijk onderzoek hebben verricht, mist dan ook feitelijk grondslag. Waar verzoekster thans verwijst naar een medisch attest van 19 maart 2013, stelt de Raad, aan de hand van de stukken van het dossier, vast dat zij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing enkel een medisch attest van het wijkgezondheidscentrum Rabot van 20 juni 2011 heeft overgemaakt. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het medisch attest van 19 maart 2013, dat niet is voorgelegd en overigens dateert van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Ook verzoeksters betoog dat geen rekening is gehouden met haar medische toestand, mist feitelijke grondslag aangezien uit de beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met het voorgelegde attest van het wijkgezondheidscentrum. Het oordeel van verweerder dat uit dit attest niet blijkt dat zij nog steeds ziek is en medisch niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat, is niet kennelijk onredelijk, nu het attest dateert van 20 juni 2011 en verzoekster is uitgenodigd om de nodige inlichtingen te verstrekken betreffende haar ‘huidige’ situatie. Een schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt vervolgens dat er geen einde meer mocht worden gesteld aan haar recht op verblijf aangezien zij reeds meer dan vier jaar in België verblijft. Zij verblijft sinds 14 oktober 2008 te Gent en is er sedert die datum ingeschreven, vooreerst als echtgenote en sinds 2 februari 2010 als ascendent.

Artikel 42^{quinquies}, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd artikel 42^{sexies} en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.”

Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat verzoeksters stelling feitelijk incorrect is. Verzoekster is op 27 november 2008 in het bezit gesteld van een immatriculatie attest, geldig tot 26 april 2009. Zij verkreeg het verblijfsrecht *in functie* van haar toenmalige echtgenoot. Op 6 januari 2010 is zij in het bezit gesteld van een E-kaart. Dit verblijfsrecht heeft zij verkregen *in functie* van haar zoon. Van 26 april 2009 tot 6 januari 2010 was verzoekster aldus niet in het bezit van een verblijfskaart waardoor er geen sprake is van een “*ononderbroken periode*” van drie jaar verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet. Verzoekster had bijgevolg op het ogenblik van de bestreden beslissing geen ‘duurzaam recht op verblijf’, nu zij nog geen drie jaar ononderbroken in het Rijk verbleef op grond van de bepalingen van artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42^{quinquies} van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38 het Europees Parlement en de Raad van 30 april 2004 betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van burgers van de unie en hun familieleden, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 42ter van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters gezinsleven, naar haar gezondheidstoestand, naar haar sociaal-economische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Dat verzoekster door verweerder onvoldoende werd gehoord evenmin werd zij duidelijk uitgenodigd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen.

Dat er door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Dat door verweerder geenszins in zijn beslissing werd rekening gehouden met de hoge leeftijd van verzoekster, met haar ernstig medische problemen, met het feit dat haar beide kinderen in België wonen (en zij dus bij een terugkeer naar België er alleen zal voor staan), met haar langdurig verblijf in België, ...”

3.4 Herhaald wordt dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38 en van de richtlijn 2003/86 volstaat het te stellen dat deze richtlijnen zijn omgezet in het nationaal recht door respectievelijk de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster laat na uiteen te zetten welke artikelen van de richtlijnen niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. Bovendien spreekt de bestreden beslissing zich niet uit over een verzoek tot gezinshereniging. *In casu* ligt een toepassing voor van artikel 42bis, § 1 *juncto* artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en de vraag of verzoekster, gelet op haar gewijzigde situatie, nog voldoet aan de voorwaarde als burger van de Unie te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeksters betoog dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd, kan niet worden gevolgd.

Artikel 42ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zoals reeds aangehaald onder het eerste middel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris met een schrijven van 25 juni 2012 verzoekster heeft uitgenodigd om alle nodige stukken in verband met humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42ter, § 1, derde lid en/of artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voor te leggen. Verzoekster heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt aangezien zij op 28 november 2012 de stukken heeft overgemaakt in antwoord op dit schrijven. Verzoeksters betoog dat zij onvoldoende gehoord werd aangaande haar gezinsleven, gezondheidstoestand, sociaal-economische situatie, integratie, duur van haar verblijf en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, mist aldus feitelijke grondslag. Een schending van artikel 42ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar hoge leeftijd, haar ernstige medische problemen, met het feit dat haar kinderen in België wonen en haar langdurig verblijf in België, kan zij evenmin worden gevolgd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de voorgelegde stukken in verband met haar humanitaire elementen uitvoerig heeft besproken. Het oordeel van verweerder dat uit haar medische toestand niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn terug te keren naar haar land van herkomst of zich te vestigen in een andere lidstaat, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster een medisch attest heeft voorgelegd van 20 juni 2011 en zij onder de rubriek ‘huidig probleem’ geen bemerkingen had geformuleerd. Waar verweerder oordeelt dat de voorgelegde stukken evenmin getuigen van een doorgedreven integratie of band met België, is het oordeel niet kennelijk onredelijk, nu zij ondanks een ganse periode van verblijf pas is ingeschreven voor het volgen van een alfabetiseringscursus Nederlands als tweede taal op het laagste niveau. Verzoekster weerlegt de motieven niet door opnieuw te wijzen naar haar gezondheidstoestand, gezinsleven en verblijf in België. Een schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Zij lijkt uit het oog te verliezen dat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten teneinde een gezinscel te vormen met haar toenmalige echtgenoot en later met haar zoon. Zij betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar zoon. Vastgesteld wordt dat er geen gezinscel meer is met haar kinderen binnen de door de wetgever bepaalde controletermijn, dat verzoeksters verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met haar voorgaand verblijf in haar land van herkomst, dat een bestuur geen rekening kan houden met argumenten die hem niet ter kennis zijn gebracht, dat het een Staat toekomt om vreemdelingen slechts met het oog op het verwezenlijken van welbepaalde doelstellingen en onder welbepaalde voorwaarden tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk toe te laten en dat het algemeen belang dat gediend is met een correcte toepassing van de

bepalingen van de vreemdelingenwet dient te primeren op haar persoonlijke belangen. Verzoekster kan met haar betoog dat zij een hoge leeftijd heeft, dat zij ernstige medische problemen heeft, dat haar kinderen in België wonen en dat zij langdurig verbleef in België, geen schending van het evenredigheidsbeginsel aantonen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN